

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER

A R R E S T

**nr. 267.432 van 28 juli 2026
in de zaak A. 248.561/XIV-40.225**

In zake: 1. de BV K.
2. de BV I.
3. de BV A.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pascal Lahousse
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Leopoldstraat 64
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VZW KINDERDAGVERBLIJF DE B'ENGELTJES
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Gitte Laenen en Robin Depoorter
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Antwerpsesteenweg 16-18
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 7 juli 2026, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “[d]e gunningsbeslissing [...] waarbij CZAAR de begunstigde is van de architectuuropdracht voor de renovatie van het kinderdagverblijf De B’Engeltjes te Herent”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking van 8 juli 2026 werd, in samenspraak met het aangeduide lid van het auditoraat, de procedurekalender vastgesteld.

De verwerende partij heeft een nota met opmerkingen en het administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 juli 2026, om 11.00 uur.

Staatsraad Jurgen Neuts heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pascal Lahousse, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Robin Depoorter, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Ines Martens heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verwerende partij schrijft een opdracht uit met als voorwerp ‘Ontwerp, controle van de uitvoering en bijstand bij de oplevering bij de renovatie kinderdagverblijf De B’Engeltjes [...] Herent (Veltem)’.

Acht kandidaten dienen zich aan, onder wie de verzoekende partijen.

Met een e-mailbericht van 24 juni 2026 deelt de voorzitter van het bestuursorgaan van de verwerende partij mee dat “[n]a grondig overleg en bespreking met het bestuur [is] bepaald welk ontwerp het best aansloot bij [hun]

verwachtingen”. De beslissing die bij dit bericht is gevoegd, laat over de keuze van het ontwerp verstaan wat volgt:

“Na vergelijking van de ingediende ontwerpen en de beoordelingscriteria verkiest het bestuur het voorstel van CZAAR.”

Dat is de bestreden beslissing.

IV. Verzoek tot vertrouwelijke behandeling van bepaalde stukken

4. De verwerende partij dringt niet erop aan om het vertrouwelijk karakter te lichten van één door de verzoekende partijen neergelegd stuk waarvan zij de vertrouwelijke behandeling vragen.

V. Intrekking van de bestreden beslissing

5.1. Ter terechtzitting delen partijen mee dat de bestreden beslissing werd ingetrokken bij beslissing van de verwerende partij van 15 juli 2026.

Geen van de partijen vond het nodig om de Raad van State hiervan vooraf op de hoogte te brengen.

5.2. De verwerende partij voert aan dat zulks niet relevant is, gelet op de door haar aangevoerde exceptie dat het de Raad van State aan rechtsmacht ontbreekt om over de zaak te oordelen.

Met dat standpunt loopt zij evenwel vooruit op het oordeel van de Raad van State. Een dergelijke houding is niet alleen misplaatst, maar ook deloyaal te noemen.

5.3. De verzoekende partijen hadden eveneens kennis van de intrekkingbeslissing – *nota bene*: het zijn zij die de beslissing van 15 juli 2026 ter terechtzitting hebben neergelegd.

Enige verantwoording waarom ook zij de Raad van State daarvan niet op de hoogte hebben gesteld, blijft uit.

5.4. Wat er ook van zij, de voorliggende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is daarmee zonder voorwerp en dienvolgens niet-ontvankelijk.

VI. Rechtsmacht van de Raad van State

6. De verwerende partij werpt een exceptie op, gesteund op het ontbreken van rechtsmacht. Zij voert, sterk samengevat, aan geen administratieve overheid te zijn in de zin van artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

De vraag wie de kosten van de voorliggende procedure moet dragen, maakt de bespreking van deze exceptie niet zonder belang.

7. Artikel 24, eerste lid, van de wet van 17 juni 2013 ‘betreffende de motivering, de informatie en de rechtsmiddelen inzake overheidsopdrachten, bepaalde opdrachten voor werken, leveringen en diensten en concessies’ bepaalt dat voor de “verhaalprocedures” bedoeld in de artikelen 14, 15 en 16, namelijk de vorderingen tot vernietiging en tot schorsing van de in de voormelde artikelen bedoelde beslissingen en de vorderingen tot schadevergoeding wegens de onwettigheid van een dergelijke beslissing, de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State de “verhaalinstantie” is “wanneer de aanbestedende instantie een overheid is als bedoeld in artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State” (1°) en de gewone rechter “wanneer de aanbestedende instantie geen overheid is als bedoeld in artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad

van State” (2°). Deze bepaling lijkt van toepassing op de voorliggende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden gunningsbeslissing.

Overeenkomstig het voormelde artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State mag de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, indien het geschil niet door de wet aan een ander rechtscollege wordt toegekend, enkel kennisnemen van beroepen tot nietigverklaring ingesteld tegen de akten en reglementen van de onderscheiden “administratieve overheden” en van een aantal met name genoemde overheden van andere aard.

8. Een vereniging van privaatrechtelijke aard die, ook al is zij opgericht of erkend door de overheid en ook al is zij onderworpen aan de controle van de overheid, geen beslissingen kan nemen die derden kunnen binden, heeft op het eerste gezicht niet de aard van een administratieve overheid. Hiervoor doet niet ter zake dat haar een taak van algemeen belang wordt toevertrouwd.

9. In het bestek wordt de verwerende partij aangemerkt als de “aanbestedende organisatie”. Zij is een vereniging zonder winstoogmerk, een privaatrechtelijke rechtspersoon.

Prima facie blijkt uit niets – en de verzoekende partijen beweren zelfs niet – dat zij zou beschikken over de bevoegdheid om beslissingen te nemen die derden kunnen binden.

Het gegeven dat zij bij de voorbereiding en het nemen van de bestreden toewijzingsbeslissing bepalingen van de regelgeving op de overheidsopdrachten heeft toegepast, lijkt evenmin van aard om daaruit af te leiden dat zij te dezen als administratieve overheid is opgetreden. In de eerste plaats kan de regelgeving op de overheidsopdrachten immers ook van toepassing zijn op privaatrechtelijke personen. Voorts strekt de bestreden beslissing er enkel toe een

opdracht toe te wijzen of niet toe te wijzen aan bepaalde inschrijvers. Deze inschrijvers beoogden vrijwillig met betrekking tot de opdracht in een contractuele relatie te treden met de verwerende partij.

Uit wat voorafgaat, volgt op het eerste gezicht dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet heeft gehandeld als een administratieve overheid in de zin van artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. De Raad van State lijkt derhalve hoe dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van de voorliggende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

De exceptie is ernstig en verantwoordt eveneens dat de vordering wordt verworpen.

VII. Kosten

10. Het hiervóór voorlopig vastgestelde gebrek aan rechtsmacht van de Raad van State om over de zaak te oordelen, rechtvaardigt dat de rolrechten en de bijdrage voor het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand ten laste van de verzoekende partijen worden gelegd.

11. De concrete omstandigheden van de zaak – het voorlopig vastgestelde gebrek aan rechtsmacht enerzijds, de intrekking van de bestreden beslissing anderzijds – maken dan weer dat er geen sprake is van een “in het gelijk gestelde partij” in de zin van artikel 30/1, § 1, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

Bijgevolg bestaat er geen aanleiding om aan één van partijen de gevraagde rechtsplegingsvergoeding toe te kennen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt de vordering.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op een rolrecht van 600 euro, elk voor een derde, en een bijdrage van 26 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op achtentwintig juli tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, XIIe vakantiekamer, samengesteld uit:

Jurgen Neuts,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	

Elisabeth Impens,	griffier.
-------------------	-----------

De griffier	De voorzitter
--------------------	----------------------

Elisabeth Impens	Jurgen Neuts
-------------------------	---------------------